

ВЪЛШЕБНИЯТЪ СВИРЕЦЪ

Имало едно време единъ много беденъ човѣкъ. Той ходѣлъ да работи по хората, за да изхранва жена си и единственото си момче. Когато то порастнало, баща му го далъ да помага на единъ воденичаръ. Момчето било послушно, внимателно и много трудолюбиво. Скоро то свикнало съ всичката работа въ воденицата и я вършило тѣй хубаво, че воденичарьтъ почналъ да идва, само когато трѣбвало да се подковаватъ воденичните камъни. Следъ три години умното и прилежно момче можело да замѣства вече господаря си напълно. Презъ свободното време то си направило една цигулка и, щомъ насипвало мливото, почвало да свири. Когато получило първата си заплата, половината пратило на беднитѣ си родители, а съ другата половина поръжчало да му купятъ отъ града друга цигулка. И тя му станала най-любимъ другаръ.

Момчето се научило да свири тѣй хубаво, че мливари отъ близки и далечни села изоставили всички други воденици и идвали при него да го послушатъ. Една нощъ то свирѣло въ стаята си. Неочаквано се разнесълъ силенъ писъкъ отъ жена. То побързало да излѣзе и да види, що се е случило. Когато доближило воденичното колело, видѣло, че на него виси една чудно хубава девойка, дългитѣ коси на която били се оплели около колелото. Воденичарчето бързо спрѣло колелото и запитало девойката, какъ е попаднала на него.

Тя разказала, че е нимфа, дъщеря на морския царь. Чула чудно хубавата свирня и почнала да плува срещу течението на рѣката, та да послуша по-отблизу. Като пристигнала до воденицата, тѣй се захласнала въ хубавата свирня, че неусѣтно се облегнала на воденичното колело. Косата ѝ се заплела въ него, и то почнало да я издига.

Нимфата благодарила на младия воденичаръ, че я избавилъ отъ смъртъ и го попитала, съ що иска да му се отплати.

Момъкътъ казалъ, че е здравъ, щастливъ и не се нуждае отъ нищо. Красивата дъщеря на морето му благодарила още еднажъ. Подарила му своя прѣстенъ и изчезнала въ водата.

Следъ нѣколко години момъкътъ съобщилъ на господаря си, че желае да трѣгне съ своята цигулка по свѣта. Господарьтъ му напраздно се мжчилъ да го отклони отъ намѣрението му. Като видѣлъ, че не ще успѣе, далъ му всичко, що му дължалъ. Момъкътъ предалъ всички спечелени отъ него пари на родителитѣ си. Простилъ се съ тѣхъ и потеглил самъ съ своята цигулка. Гдето пристигалъ и спиралъ, щомъ почвалъ да свири, хората оставяли работата си и се струпвали да го слушатъ. Така той изкарвалъ съ цигулката си пари и за храна, и за облѣкло, и за всичко, що му било потрѣбно.

Следъ нѣколко години даровитиятъ цигуларъ стигналъ до едно голѣмо море. Край него имало голѣмъ и красивъ градъ, съ много кули, замѣци, храмове и обширни градини. Отъ прозор-